

עבודה מותר, וכן נחלקו בזה בהל' כלי המקדש (פ"ח הל' יא).

השאגת ארי' (סי' כט) האריך למעניתו להוכיח מכמה וכמה מקומות בש"ס, כדעת הראב"ד והואיל והותרה כלאים בשעת עבודה, הותרה במקדש גם שלא בשעת עבודה.

וראי' א' הוא מסוגיין דאיכא מאן דאמר דאבנט של כהן גדול הי' כלאים, ושל הדיוט לא הי' בו כלאים. ובכל ימות השנה הי' גם כה"ג עובד עבודה בשמונה בגדיו אם רוצה וכדאיתא במשנה (לקמן יד ע"א), ובשבת קלג ע"א איתא לגבי קציצת בהרת במילה, דלר"ש הוי דבר שאינו מתכוין, באחר שאינו אב, ואסור לו לאב למול כיון דאפשר באחר שאז אפשר לקיים שניהם.

והשתא אי נימא כדברי הרמב"ם דאבנט של כה"ג שלא בשעת עבודה לוקין עליו, א"כ למה הותרה לו עבודה בשאר ימות השנה חוץ מיום הכיפורים, הא אפשר באחר, בכהן הדיוט למ"ד זו דאבנט של כהן הדיוט אין בו כלאים, וא"כ אפשר לקיים שניהם. אלא מוכח כשיטת הראב"ד דכל שהוא מצא במקדש ליכא איסור כלל, דכיון דהותרה הותרה.

★★

בבית הלוי (ח"א סי' י) יישב קושית השאגת ארי', דלא אמרינן דאי אפשר לקיים שניהם אינו דוחה, רק כשהוא עצמו יכול לקיים המצוה בלא דחיית הלאו, אבל היכי דהוא אינו יכול לקיים המצוה, מה שאחר יכול לקיימו לא מיקרי אפשר לקיים שניהם, ולכן הותר לכה"ג לעשות עבודה באבנטו שיי"ב כלאים בשאר ימות השנה, ודוקא בהך דקציצת בהרת במילה אי' דצריך לעשות ע"י אחר, דהיינו כשהאחר יכול לעשות בשליחותו של האב, משא"כ הכא כהן בעבודה, דאינה מצוה המוטלת עליו, ול"ש בזה שליחות, לא הוי אפשר לקיים שניהם.

★★

בדבר אברהם (ח"א פ' כב אות ד) מדייק דברי הרמב"ם בהל' כלי המקדש (הנ"ל), דדוקא כהן הדיוט שלושב אבנטו שלא בשעת עבודה עובר משום כלאים, משא"כ בכהן גדול, ומיושב קושיית השאג"א. והטעם לזה על פי מה שפסק הרמב"ם (הל' ביאת המקדש פ"ד ה"ח) דאין הציץ מרצה אלא

יוחנן (נדה ע, א) כי "מצוות בטילות לעתיד לבוא", ונמצא כי לעתיד לבוא לא ילבשו בגדי כהונה, שהרי יבטלו הקרבנות?

וכתב בספר מרפסין איגרא (ע' שיב): תירצו הגרי"מ פיינשטיין והגרי"ש אלישיב: במדרש (ויקרא רבה, פרשה ט) מובא בשם רבי יוחנן: "לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין וקרבת תודה אינו בטל", והואיל ואף רבי יוחנן שסובר כי מצוות בטילות לעתיד לבוא מודה כי קרבן תודה לא יתבטל, על כן הוא בירר את סדר לבישת בגדי הכהונה לעתיד לבוא, לצורך הקרבת קרבן תודה. ע"כ.

★★

בגמ': חד אמר אהרן ואח"כ בניו וחד אמר אהרן ובניו בכת אחת וכו'.

יש לומר אולי, דיש חילוק בין האבנטים לשאר בגדי כהונה. ולגבי האבנטים לבשו אהרן ובניו אותם ביחד, משא"כ בשאר בגדי כהונה, מפני שהאבנט בא לכפר על הרהור עבירה, כמו שאחז"ל (זבחים פח). ובהרהור עבירה אפילו הגדולים והצדיקים יכולים להיכשל ג"כ. ולפיכך אהרן ובניו לבשו את האבנט ביחד. ואולי שזה היה רק בהציווי בפרשת תצוה, אבל בפרשת צו שכותב בענין העשיה, אז לבש אהרן אבנטו תחילה ואח"כ לבשו בניו. להראות שבמסקנא גם בעניני הרהורי עבירה, ההרהורי עבירה של הגדולים הם אחרת מההמון עם.

(וללוי אמר)

דף ו' ע"א

בגמ': אבנטו של כה"ג לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט וכו'.

והיינו שאבנטו של אהרן, ושל הכה"ג, הי' של כלאים כדמפורש בקרא שהיה בו שש משזר, דהיינו פשתן, ותכלת וארגמן שהם צמר, משא"כ אבנטו של כהן הדיוט לא הי' בו כלאים.

והנה הרמב"ם (הל' כלאים פ"י הל' ל"ב) כתב: הכהנים שלבשו בגדי כהונה שלא בשעת עבודתם אפילו במקדש לוקין מפני האבנט שהוא כלאים, לא הותר בו אלא בשעת עבודה, שהיא מ"ע קציצת. והשיג ע"ז הראב"ד: טעה בזה, שהרי אמרינן במס' יומא (סט ע"ב) במקדש אפילו שלא בשעת